

BIBLIOTECA DE TEATRU.

Broșura 1.

VISTAVOIUL MARCU.

Comedie in 3 acte

BCU Cluj / Central University Library Cluj

de

THEOCHAR ALEXI.

Prețul 20 cruceri.

B R A Ș O V

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA ALEXI.

VISTAVOIUL MARCU.

Comedie in 3 acte
de THEOCHAR ALEXI.

Persónele:

Nae Totoleanu, un avar bogat.
Filip, fiu-sëu.
Coralia Tufă, fiă-sa.
Tanase Tufă, ginere-sëu.
Doctorul Vlădescu.
Zoița Liliac.
Marcu, vistavoiu la doctorul Vlădescu.
Un servitor.
Un alaiu de nuntă țărănescă cu un taraf de lăutari.

ACTUL I.

(Scena represintă o odaiă la Totoleanu, prost mobilită, o ferestră din stânga cu perdele lăsate in jos. O masă cu cele de scris.)

SCENA I.

Totoleanu, Filip.

Totolean. Imi vine să-mi trântesc capela de pământ.

Filip. Nici n'ar fi păcat de ea, mă mir cum de nu ți-e scârbă de a o mai pune in cap, ș'apoi nu sciu de ce o porți tótă diulița și prin casă.

Totolean. Nu pricepi nici atâta trebă. La ce s'o tot pui și s'o iau, ca să se vedă urma degetelor pe ea, s'o tocesc?

Filip. Las că e destul de tocită.

Totolean. Ș'apoi decă este, s'o tocesc și mai tare.

Filip. Și turtită.

Totolean. Vreau s'o păstrez și pace.

Filip. Și totuși îți venia s'o trântesci de pământ, mare trebă te-a apucat.

Totolean. Mare dău, cumnatu-tău stă să mofluzescă.

Filip. Tanase?

Totolean. Da, Tanase Tufă.

Filip. Vești, vești tată ce păcate ți-ai făcut cu biata Coralia. Vești că-i așa cum îți spuneam noi, eu și cu dânsa.

Totolean. Ce-mi spuneai tu, ce scii tu și ce scie Coralia. Dar tot e lucru naibi.

Filip. Va trebui să-l ajuți.

Totolean. Eu pe el? Ba, bine că nu i-am numărat încă zestrea.

Filip. Atunci ce este?

Totolean. Ce să fie, imi va veni și Coralia pe cap. Nu mi-destul că mi te-au ologit la Plevna și că-mi stai ca un trântor pe cap, acum să fiu dator s'o mai hrănesc și pe dânsa.

Filip. Eu nu sunt olog tată; brațul drept imi este puțin înțepenit, étă tot. Décă m'ai lăsa să mă duc la Bucuresci să consultez pe Doctorul Vlădescu, care mi-a scos glonțul din braț...

Totolean. Fugi d'acolea! să nu-mi mai pomenesci de acel om... Hai! mă gândesc că era p'aci, p'aci să-mi nebunescă pe Coralia... când a mers și ea ca soră de caritate de te-a căutat, — imi vine rău.

Filip. De ce să-ți vii rău... or' ai nimerit-o mai bine cu Tanase, după care ai dat pe Coralia cu sila.

Totolean. Ba mai bine s'o fi lăsat să se facă fată bătrână... căci nădejdea ei că o va lua Doctorul nu s'a adevărit.

Filip. Cum putea să se adevăreze pe câtă vreme D-ta ai măritat-o după altul.

Totolean. Tot atât, decă o iubea ar mai fi dat p'aici, s'ar fi încercat s'o divorțeze.

Filip. Acum nu te înțeleg nici de cum. Căsătoria in ochii mei nu este o simplă alianță, bună oră ca o tovărășie de negoț, care se face și se desface după plac.

Totolean. Ce scii tu de tovărășii negustoresci (la o parte) nici cu Zoita n'am regulat-o încă, ș'apoi să nu-mi vină arțagul cel mai amar. (cătră Filip) Vom cere divorciul pentru Coralie.

Filip. (uimit) Divorțiul, dór ți-a scris doctorul.

Totolean. Aș doctorul! Nu mă incurc din nou cu asemenea calici; ar fi fost bun decă nu era altul, am s'o dau după Răducan, care a deschis bererie la Sans-souci și nu-mi cere nici o zestre.

Filip. D'apoi și Tufă este berar.

Totolean. A fost, vrei să ȳici. Prostul, cum a vęđut că Răducan i face concurență, s'a speriat și și-a prefăcut bereria cea bună in o próstă fabrică de pudră și de vacs. Na, veđi colea cutiőrelele ce-mi trimite. In loc să mă ȳiia cu bere ca mai nainte, mă pricopsesce cu pudră și cu vacs.

Filip. Mę miram că de la un timp in cőce ghețele iȳi străluciau așa de mult și că am vęđut pe Zoita mai albă.

Totolean. Nu te atinge de Zoita, tată-sęu Liliac fostul meu tovarăș mi-a legat-o pe suflet (la o parte) ș'apoi moștenirea ei face tocmai jumėtate din averea mea, trebuie s'o chivernisesc.

Filip. (la o parte). Să-i spui őre că ce bine mă ințeleg cu Zoita — dar acum este pré supėrat. Las mai bine până mi sę va indrepta brațul.

Totolean. Așa đeu cu pricopsitul de cumnatu-tęu, stă s'o pună de mămăligă și mereu mă supėră, cerėndu-mi zestrea Coraliei. Auđi colea, să sę obrăznicėscă el până intru atăta (dă đin cap, capela i sę clatină; cu mare luare aminte o infundă mai bine). Ticălosul, veđi încă și pomenirea lui imi este de potcă, era să-mi pice capela, étă că am fost silit să mi-o infund mai bine și am tocit-o cel puțin de un bănuț.

SCENA II.

Marcu, Precedenții.

Marcu. (intră cu pași apăsăți, purtare főrte stāngaciă, uniforma neingrijită, cu chipiu in cap.) Ean spune Domnule, bine am nimerit eu őre?

Totolean. Ce vrea acest băradan?

Filip. (zimbînd). Nu pot să știu nici eu mai bine decât D-ta, căci nu mi-a spus dar — (uitându-se mai bine la Marcu) ce ved?

Marcu. (Să uită împrejur să vedă și el ce a vedut Filip.)

Totolean. Ce să vezi, pe un prost, care pare-mi-se că vrea să-și bată joc de mine. Nu și-a scos chipiul din cap. (i strigă Marcului) Ce stai și te sgăiesci ca un netot, aici ești la boerul Nae Totolean, pe mine mă cauți.

Marcu. Ba nu, nu caut pe o ciuhă ca tine.

Totolean. Ciuhă — eu? — eșitu-ai îndată!

Marcu. Nici că vreau să-mi fac de vorbă cu o bufniță, drépta împrejur (să întorçe).

Filip. El este în adevăr, dar stai Marcule.

Marcu. Poruncă! Stînga împrejur. (cătră Filip) Ti! ucigă-te sfînta cruce, D-ta ești Domnule stregent Filip, mai adineori par' că erai altul.

Filip. Nu m'ai cunoscut, fiind-că am lăpădat uniforma.

Marcu. Așa dău, nu te-am cunoscut, dar bine că dedui de D-ta, căci chiar pe D-ta te căutam.

Filip. Ce vrei de la mine.

Marcu. M'a trimis Domnul medic de regiment.

Totolean. Unde te-a trimis, la mine, eu n'am d'a face cu medici, mă mulțămesc cu babe, care scie să descânte.

Marcu. Nici că am vorbit cătră tine unurosule. Ean vezi ce camilafcă turtită și-a pus în cap!

Filip. Hai nu mai indruga la prostii, ci spune ce vrei!

Marcu. Sunt trimis de stăpănu meu, cu care am sosit mai adineori —

Filip. A venit Doctorul Vlădescu, ce fericire, unde-i?

Marcu. Dăcă vrei să-l vezi, n'ai de cât să vii cu mine.

Filip. Haidem. (es)

SCENA III.

Totolean (mai pe urmă) Coralia.

Totolean. Par' c'a dat cu bobii de a nimerit așa de bine afurisitul de doctor. Cum să fac cu Coralia, mă tem că acum se va codi, nu va mai voi să-l ia pe Răducan — ér decă nu-l va lua, atunci mai bine nici n'o divorțez, căci acest doctor n'are să-mi trimită bere cum o făcea Tufă și cum mi-a promis, că va face și Răducan. Berea este hrănitore, când pot să beau bere nu mai mănânc și totuși nu sunt flămând.

Coralia. (intră repede, disperată, cu ochii roșii) Tată dragă, nu mai pot — trebuie să sfârșesc în fine, dă-i zestrea lui Tanase, căci de altmintrelea are să mă maltrateze.

Totolean. Cine? el, pe tine? nu te teme draga mea, am să pui capăt reclamațiunilor sale.

Coralia. Te-ai decis dară a-i număra zestrea promisă. Să o faci tată dragă, căci are multă lipsă de ea.

Totolean. Cred și eu, dar numai cu prostia asta nu-mi voi încărea sufletul.

Coralia. Nu te înțeleg, precum nu te-am înțeles nici o dată. Ce zor ai avut tată să mă dai după un om care m'a luat numai de dragul banilor, D-ta care vîd că-ți dai mai bine sufletul din trup de cât bani din pungă.

Totolean. Așa vorbesci cu tată-tău? Așa te-a crescut la afurisitul de pansion, care era să-mi mănăce și urechile și la care te-am dat numai de hatirul mătei.

Coralia. Și a moșului Liliac, D-șeu să-l erte.

Totolean. Da, Liliac ținea una să te cresc și eu pe tine, cum creștea dînsul pe Zoița lui (la o parte) a purtat cheltuelile, căci nu eram döră prost să-mi dau bani mei cei frumoși, ca să invêț carte pe o neghióbă de fată.

Coralia. Dar tată cu zestrea cum rămâne.

Totolean. Cum să rămâiă, așa cum a fost.

Coralia. Vreaș să faci ca să nu mai pot trăi cu bărbatu meu?

Totolean. Veđi cât ești de cu minte, ai nimerit-o, am de gând să te divorțez.

Coralia. Să mă divorțezi?

Totolean. Da, draga mea și de óre-ce nu l'ai luat de dragoste și de vreme ce nici mai pe urmă nu l'ai îndrăgit pe Tanase, cred că te vei invoi și tu.

Coralia. (pe gânduri) Divorț . . . ași fi liberă . . . și ași putea . . . dar sunt nebună . . . nu mi-e permis să mă gândesc la el, mie care am fost, ba sunt soția unui berar . . . trebuie să mă disprețuască . . . și totuși . . . de ce să nu fiu liberă (cătră tată) da mă invoesc.

Totolean. Bine, voi spune lui Răducan să pregătască pașii.

Coralia. Ce fel de Răducan, berarul de la Sansouci?

Totolean. Tocmai el.

Coralia. Dar ce amestec are Domnul Răducan cu divorțul meu?

Totolean. Tot amestecul ce póte avea fiitorul tfeu soț.

Coralia. Răducan fiitorul meu soț, nici o dată! Adică bererésă am fost, bererésă să rămái.

Totolean. Ba nu, acum ești soția unui fabricant de pudră și de vacs, și ai să fi cocóna uuui mare fabricant de bere.

Coralia. Atunci mai bine stau cu Tanase. Of Dumneđeule, cum voi scăpa.

SCENA IV.

Tanase, Precedenții.

Tanase. Étă-o, hei bine cocónă dragă făcut-ai vr'o ispravă, stors-ai paralele din punga jupânului scumpete?

Totolean. Mie-mi đici scumpete, pehlivane?

Tanase. Dumitale, căci meriți acest nume. Mi-ai promis dece mi de lei zestre și nu mi-ai dat nici măcar o para chióră. Mi-ai bcut berea, ți-ai curățit gbetele cu vacs, ți-ai ținut casa cu pudră de la mine și cu tóte astea nici acum când stau să mosfluzesc nu vrei să-ți implinesci datoria cătră mine și să mă scapi astfel de primejdie și de necinste. Fiă-ta

numai după nume îmi este soție, ea iubea pe alt când m'a luat și-l iubesc încă până 'n ziua de azi. Norocul meu că nu-i aici în acest oraș, căci de altminterlea ar trata amorul mai pe gros . . .

Coralia. Domnule, moderază-te. Până în acest moment ți-am recunoscut autoritatea de soț, fiind-că la dorința părintelui meu, de și în contra voinței mele am fost legată de D-ta și după legile Iumesci și bisericesci, îți datoram ascultare și supunere, — de azi încolo însă, adică din momentul în care chiar tată-meu îmi vorbește de divorț.

Tanase. Divorț?

Coralia. Da Domnule.

Totolean. Așa este, cerem divorț, Domnule.

Tanase. Și pentru ce asta? Pentru că să nu fi silit să-mi numeri zestrea ce mi-ai promis, o miserie pe lângă starea D-tale cea mare, — ori pentru că vrei să-ți dai fata după vr'un tărăie brău, care s'o bată, pe când eu am tratărisit-o cu cea mai mare filotimie.

Coralia. D-ta numesci filotomie decât șilești pe o femeie să-și pudreze fața, să-și arcuască sprâncenele, să-și rumenească obraji și buzele. Numesci galanterie, decât mă șilești să îmbrac rochiile scumpe, să-mi pui gătele pe cap, să umblu numai în caretă. Da, ar fi galanterie, decât le-ai face din vr'un amor pentru mine, dar le faci numai de dragul lumii, din speulă ca să vedă și să cunoscă oamenii că dispui de parale, D-ta ginerele unui milionar.

Tanase. E drept, tatăl D-tale dispune câte de un milion. Dar ce vorbesc eu, el nu dispune ci clocesce, da, clocesce pe milionul său, căci nu dă din mână nici o para fără întreită siguranță și fără procente mari. Față de mine se poartă mai amar ca cel mai cumplit calic.

Totolean. Singur calic.

Coralia. Ved că prezența mea începe a deveni de prisos. Vă las, să vă înțelegeți între Dv.

Tanase. Vrei dară divorț, Dómna mea?

Coralia. (decisă) Da, vreau.

Tanase. Ce cauză ai putea aduce in contra mea D-ta, care te areți atât de generoasă și atât de simțitoare față cu totă lumea? Fôrte bine ți-ar șede să mă lași acum, când sunt amenințat de sërăcie.

Coralia. (atinsă) Înțelege-te cu tata. (ese)

SCENA V.

Totoleanu, Tanase.

Tanase. Ean ascultă Domnule socru, sciu că nu ești mulțămît cu vacsul și cu pudra ce-ți trimit de la o vreme încóce in locul berei, dar și eu am vëđut, că nu sê potrivește vacsul cu pudra și m'am hotărît să trec éráși la bere, deci nu te mai codi, ci numără-mi zestrea promisă.

Totolean. Nicî vorbă de asta. Veđi decă n'ar fi eșit Răducán cu Sansusiul, decă nu ți-ar fi luat aprópe toți mușterii, ași mai dice și eu, dar așa, práf și cenúșe frate!

Tanase. Și dêu nu vrei să-mi dai zestrea!

Totolean. Nicî mort măcar.

Tanase. Las că ți-o voi scóte eu.

Totolean. Aș vrea să sciu cum?

Tanase. Voi deschide ochii Zoitei.

Totolean. Ce scii de Zoita.

Tanase. Că e părtașe la averea D-tale.

Totolean. Ș'apoi?

Tanase. Apoi o voi indemna să-ți céră banii.

Totolean. E nevêrstnică frate — apă rece frate.

Tanase. Voi găsi eu dară altă cale, ca să dau de zestrea, ce mi sê cuvine. (ese furios).

Totolean. Dar și m'a speriat . . . trebuie să regulez afacerea cu Zoita . . . să nu-mi scape cum-va lucmeaua . . . feritu-m'a Dumneđeu. Ea e fată ténéră — ce-i drept, éru sunt bêtrán . . . nu mă prea potrivește de soț . . . însă, decă-i voi fágădui rochi . . . găteli . . . preumblări, cred că sê va indulci. Voi face eu ce voi face, trebuie să sê cunune cu mine.

SCENA VI.

Marcu, Totoleanu.

Marcu. Ce avea Domnul cu care mă întâlneam acum, eșea ca din tun, era cât p'aci să mă răstorne.

Totolean. Auđi colea, imi vorbesce ca și când aș fi de o tēpă cu dēnsul (restit). Ce vrei?

Marcu. Vēđui o fetișoră p'aicē, in port țērānesc, cam prosticel, cam purtat, dar ce face portul dēcă fetișora este frumósă, ca o garofiță, mi-a rēmas tronc la inimă și o caut ca să-i vorbesc, să-i spui cine sunt eu și ce gând am pus cu ea, gând mare, sciī mēi . . . gând de insurătore.

Totolean. (la o parte) Vorbesce de Zoița (cătră Marcu). Ești nebun cumplit, numai bun de legat, orī că ești prost vai de tine, ca și o vită încălțată.

Marcu. Singur prost, unsurosule și cārpitulē. Ia sēma să nu-ți trag o palmă. BCPalmă / Central University Library Cluj

Totolean. (tremurând de nēcaz incāt i sē clatină capela in cap). Tu mie palmă ticālosule, afară, eși! cară-te din casa mea.

Marcu. (ride) Casa ta, ha, ha, casa ta! Sunt din Prostesci, ce-i drept, dar atāta sēmă tot am invēțat de cānd m'au făcut vistavoiū, că nisce unsuroși și cārpiți ca tine n'au gogiu gugiamitele case precum este asta . . .

Totolean. Dar de cine mă cređi tu pe mine.

Marcu. (il mēsorā cu privirile) De cine să te cred! Sciū de bine că nu vei fi vr'o pómă. Ghetele îți străluce de mama focului și sunt cārpite cu mult meșteșug. Vei fi vr'un ciobotar cārpaciū, scāpātat, care ai venit să ceri milă la ușa Domnului stregent.

Totolean. (turbat) Eu cārpaciū . . . va să đică țigan . . . eu să cer milă... va să đică eu cerșitor... afară, că de unde nu...

Marcu. De unde nu . . . ce de unde nu (merge amenințător spre el).

Totolean. (ferindu-sē) Săriți, ajutor!

SCENA VII.

Zoița, Precedenții.

Zoița. Ce este pentru Dumnezeu?

Marcu. Ce să fiă, ean acest unsuros s'a obrăznicit cu mine și eram să-i arăt buchile.

Zoița. Așa vorbesci de un boer.

Marcu. (pufnind de ris) El boer, s'eracul de el, cu camilafca turtită 'n cap și cu pantófe petecite, dór și tu, fa, vrei să-ți rîdi de mine, dar nu sunt prostul de care mă ții.

Zoița. Décă nu ești prostul de care te țiiu, cine ești.

Totolean. Bine dicit, cine ești miei.

Marcu. Hein, auđit-ai ólá turtită, mai încet cu tu și cu miei, căci n'am păzit porci împreună cu tine.

Zoița. Să viă Filip.

Totolean. Nu-i acasă, s'a dus la doctorul său de regiment.

Marcu. (tăindu-i vorba) D'apoi nu scii că tocmai eu am venit de l'am chemat, căci sunt dóră vistavoiful Domnului doctor și mă chiamă Marcu Pripelicí, (mergênd spre Zoița, care se retrage) dar pe tine cum te chiamă, fa.

Zoița. Eu sunt fată de negustor, coconul Totolean imi este

Marcu. Ean lasă gluma, nu te intreb cine ești, ci voiți să sciu cum te chiamă

Totolean. Nu eși?!

Marcu. Ci tacă-ți gura nesăratule și lasă-mă să-mi isprăvesc vorba cu acest odor de fetucă.

Totolean. Stai ca ți-o arăta eu ție, te-oi scóte eu d'aici... cu sergenți; așa să scii cu sergenți de oraș (ese furios).

SCENA VIII.

Marcu, Zoița.

Marcu. Du-te, opt cu a brândi și să vii când te-oi chema eu. (Cătră Zoița) Și di, te-ai prins să glumesci cu

mine fa. Sciï că nu-mî pare rîu, cîtuşî de puţin nu-mî pare rîu, (voiesce s'o ia de bîrbie).

Zoiţa. (ferindu-sî) Nu te obrîznici.

Marcu. Tacî că te trîntesc.

Zoiţa. Ean auđî ce viteaz, te-ai pune đeu cu o fată.

Marcu. Dîcă fata vrea să fiă şerpîică, am să-i store veninul.

Zoiţa. Ia sîma Marcule să n'o pîţescî rîu pe la noi. L'ai supîrat pe coconul Nae, cară-te mai bine.

Marcu. Cocon, dîcă-i cocon cel care a eşit, apoi incep şi eu să cred că-s fiu de impîrat, cum ne tot đice dascalul cel nebun de la noi.

Zoiţa. Bine omule, ce cauđî aici.

Marcu. Vorbă să fiă, ce dîră nu sciï că suntem ai casei, eu şi cu Domnul doctor.

Zoiţa. Ai casei, D-ta şi cu Domnul doctor.

Marcu. Da, Cam veni să vindecăm brađul stregentului Filip şi cred că nu ne va lăsa la han. Ce-i puiculiđă, nu-đî pare bine că vom şede a împreună (sî apropie de dînsa).

Zoiţa. (retrîgîndu-sî) Las că-đî vor veni minđile, aud paşîl lui Filip.

SCENA IX.

Filip, Precedenđîi.

Filip. Ce eşđî aşa de aprinsă dragă Zoiđă ?

Marcu. (la o parte) Auđî colea cum i đice. Dîcă n'ar fi stregent . . . i-aş arăta eu lui — dar aşa . . .

Zoiţa. Bădăranul de vistavoiŭ al pretinului tîu ne đine de sîma sa şi pe mine şi pe nenea Nae . . .

Marcu. (işî face cruce) Ucigă-te sfînta cruce! Ba đeu, nu-i glumă! Ciobotarul cîrpaciŭ, unsurosul cel cu camilafca turtită in cap este boer, şi acîstă felişîră . . .

Filip. Este o coconiđă — ér acela care-đî pare un ciobotar este boerul Nae Totoleanu, tată-meu şi stăpân peste đece moşîi.

Marcu. Și fetișora — voiam să ȋdic coconița are ȋce moșii? (la o parte) pare c'am pățit-o, și încă cât de bine.

Zoița. Ba eu n'am n'ci o moșie, sunt o fată orfană.

Marcu. (la o parte) Tacă că-i bine. (Tare) Să vede tréba că te ține de milă . . .

Filip. (tăindu-i vorba) Ajungă-ți, hai plécă.

Marcu. (speriat) Étă mă duc (ese clătind din cap).

SCENA X.

Filip, Zoița.

Filip. Obiceiul de a purta costum național este fôrte laudabil, dar câte o dată îți aduce și neplăceri, bună ôră ca și acum. Netotul de vistavoii n'ar fi îndrăznit a sê purta astfel cu tine, decât ai fi fost imbrăcată ca coconițele.

Zoița. Séu decât costumul meu ar fi fost mai bogat, mai puțin purtat.

Filip. Ori cât te-ar iubi tata nu sê pôte hotări a fi mai darnic cu tine.

Zoița. Nică n'are să fiă, căci nu voiesc să fiu mai mult decât sunt.

Filip. Cu tôte astea lumea ȋdice că ți-ar fi rēmas bani de la tată tēu.

Zoița. Asta sê va alege la vērstnicia mea, care . . . nu mai este departe, ah!

Filip. Ofezi in loc să te bucuri, nu sciu cum să-mă tilcuesc acésta.

Zoița. Dar mă gândesc, că dulcele traiū ce am dus până acum, sê va sfirși atunci.

Filip. (cu foc) Dulcele traiū, așa ai ȋdis! (luându-o de mână.) D'abia îndrăznesc a crede, și totuși, cred că te-am înțeles. (lăsându-o de mână amărit) Ce păcate am avut de m'a schilodit Dumnezeu! . . . Decă așa fi om intreg . . . Dar speranța imă suride din nou, amicul meu Doctorul Vlădescu, a venit anume să mă caute.

Zoița. (zimbind) Și să găsească pe Catinca,

Filip. Răutăciosă . . . dar in adevăr, cred că Vlădescu
mă va vindeca.

Zoita. (cu bucurie) Ce fericire!

Filip. (cu gingășie) Îți pare bine de însănătoșarea mea.

Zoita. Nicî nu-s in stare a-ți spune cât sunt de fericită.

SCENA XI.

Precedenții. Totoleanu se arată la ușa din fund. Mai pe urmă
două sergenți.

Filip. Scumpa mea! . . . Acastă mărturisire imi dă cu-
ragiul să-ți spui cât de mult te iubesc! (o ia de mână și i
caută cu drag in ochi).

Totolean. (in fund, turburat) Ce face? Asta mi-ar mai
lipsi, ba că dău nu voi suferi ca fiu-meu să-mi ia lucmaua
dinaintea nasului.

Filip. Fi a mea (i cuprinde talia cu brațul cel sănătos).

Zoita. A ta! (Cei doi se dismerdéză)

Totolean. (de alterat ce este își ia capela din cap, apoi
speriat o reasădă iute dar cu ingrijire). A lui . . . cum să
nu . . . la dracu . . . cu ea s'ar duce și sumedenia de bani!
Dar noroc că am la îndemână pe sergenții, pe care i-am adus
ca să aresteze pe nesărutul de vistavoiu . . . Frate ne frate,
fiu ne fiu, brânza e pe baai și nu las ca să mi-o ia așa tam
ni sam! Il pui la umbră, dău că-l pui la umbră . . . ha, acum
a sărutat-o chiar (strigă) hei sergenți!

Filip și Zoita. (speriați se depărtéză unul de alt) Ce-i asta?

Totolean. (inaintéză urmat de sergenți) Asta e, că nu
voi suferi in casa mea asemenea desfrênării. (cătră Filip) Imi
ești fiu, da, insă cu tóte astea ai să-ți iai pedepsa pentru in-
drăznitórea-ți incercare de a seduce o fată nevêrstnică (cătră
sergenți) Luați-l.

Sergenti. (vin spre Filip) Haide coconașule.

Filip. O! tată!

Zoita. (acoperindu-și fața) Vai de mine.

(tablou, cortina cade.)

ACTUL II.

SCENA I.

Coralia, Zoîța.

Coralia. Vină-ți in fire draga mea, tatăl va fi voit să te sperie numai. Filip are să scape.

Zoîța. Ba nu nefericitul de el. Nenea Nae a pus gând rău cu noi. El vrea să mă ia pe mine de soție și fiind-că eu nu o voiesc o dată cu capul, s'a jurat că-și va resbuna perdând pe Filip.

Coralia. (ingrozită) Nu cred, nu cred — dór tată este și Domnialui Te va fi amenințat numai, ca să te sperie, să te înmóie.

Zoîța. (plângend) Sêraca de mine ce să mă fac. Să-l perd pe Filip, orî să mă perd pe mine.

Coralia. Să te perđi — ba numai asta să n'o faci. Nu mă veđi pe mine cât sunt de ticălosă.

Zoîța. Cum ași putea să scap eu, decă te-ai perdut tu, care nu erai in acea grozavă alternativă ca mine.

Coralia. Vroi să-ți spui de ce am cedat stăruințelor tatălui meu, măritându-mă după Tanase și lăsând pe . . . (să incurcă).

Zoîța. Pe doctorul Vlădescu.

Coralia. Da . . . pe densusul. Sciî că i-am făcut cunoșcința la ambulanță, dar nu sciî că eram ca și fidanțată cu el.

Zoîța. Ba mi-a spus Filip.

Coralia. Inșă nici Filip nu sciă și nimeni afară de mine, că după ce ne-am întors acasă am schimbat scrisorî cu doctorul. Când tata mi-a vorbit pentru întâia dată de Tanase, i-am scris lui Vlădescu, el inșă nu mi-a răspuns.

Zoîța. Nu ți-a răspuns? Te uitase . . . și tu?

Coralia. Mai mult să-i fac lui in ciudă decăt din alt indemn, pripită cum eram din fire, m'am cununat cu berarul.

Zoîța. In adevăr și tu ești de compătimit.

Coralia. Dar să mai auđi. După cununie mi-a venit o

scrisoare dé la Vlădescu, prin care-mi arăta că lipsise d'a casă, trimis fiind fără de veste ca să facă nisce studii în streinătate, că ultima mea epistolă rătăcise în urma lui și în fine nu-l nimerise decât numai după ce se reintorse și că d'aceia nu mi-ar fi putut răspunde atâta timp.

Zoia. (clătinând capul) No veți, veți.

Coralia. Mă ruga să-i scriu și să-l avisez, când ar putea veni ca să mă cêră de la tata, pe mine, care eram măritată deja.

Zoia. Și de atunci?

Coralia. Nu i-am mai răspuns — el n'a mai venit, va fi aflat că m'am măritat. Numai atâta doresc de la Dumnezeu să nu dau față cu el, până ce nu voi fi éráși liberă.

Zoia. (se uimesce.)

SCENA II.

Marcu, Precedentele.

Marcu. (vine spre Zoia) Étă pe mititica, Bine că te-am găsit. Dar ce-i scumpă totoniță, par' că ai plâns, ți-a fost dor de nenea?

Coralia. Cine este acest nebun?

Marcu. (zărindu-o se pune smernă.) Sărut mânilor coconișo. Am venit să vêd, decă nu s'a mai întors Domnul stregent.

Coralia. Ce fel de sergent.

Zoia. Intrébă de Filip.

Coralia. Cine te-a trimis.

Marcu. Cine altul decât stăpânul meu!

Zoia. Este vistavoiu la doctorul Vlădescu.

Coralia. (speriată țipă.) Do-o-octorul Vlădescu.

Marcu. Da, am venit cu Domnia sa.

Coralia. O Dómne! este aici (leșină și cade pe scaun în dosul perdelei de dinaintea ferestrei).

Zoia. (speriată alérgă la ea.) Pentru Dumnezeu ce-ți este! Vină-ți în fire Coralio!

Marcu. (în trébă mare) Stai... lasă-mé că știu eu ce

să-i fac, ca s'o deştept . . . Am văzut pe Domnul Doctor cum drege (vrea să se arunce asupra Coraliei).

Zoița. Piei d'acolo prostule!

Marcu. Dă-mi puțin usturoiū. Du-te de adă-mi măcar un cățaluș de usturoiū, s'o frec pe la nas.

Zoița. O Dómne, Dómne, alérgă mai bine și adă un pahar de apă.

Marcu. Orî decă nu, spune-mi unde pot găsi usturoiū p'aici.

Zoița. Ci du-te după apă.

Marcu. Decă n'aveți usturoiū, dați-mi cel puțin o cépă, o singură cepșoră.

Zoița. (ocupată cu Catinca.) E ca și mórtă! Dumneđeule — i-am spus pré fără de veste că a venit Vlădescă (cătră Marcu, care umblă de colo până colo) apă, apă!

Marcu. S'o frecăm puțin pe la incheieturile mânilor — ha, ha, étă c'am găsit ceva bun! Am să-i aprind un chibrit de monopol și s'o afum pe la nas — mórtă să fiă totuși trebue să invieze. (Scoțând o cutie cu chibrituri, umblă să aprindă unul).

Zoița. Fugi d'acolo — ce — dór' nu te vei prinde s'o pârjolesci, orî s'o otrăvesci cu chibriturile tale.

Marcu. (frecând mereu la chibrituri). Nu vrea să ia foc bețele dracului — ș'apoi, să nu-ți fiă ciudă — să nu-ți crepe ferea in tine — las că le-am cumpărat din bani mei — dar le-am și încercat pe tóte și ardea ale naibi — arde le-ar focu să le arđă, tóte erau bune, ér acum, când ți-e lumea mai dragă — adicătelea când ar fi să te scóță din nécaz, nu voesc să ia foc. Vorba Românului, unde-i ața mai suptire, acolo dă Dumnnđu de să rupe.

SCENA III.

Totoleanu, Precedenții.

Totolean. (vădënd bețele de chibrit pe jos). Ce-i risipa asta, cine a aruncat atâta scumpătate de chibrituri (cătră Marcu.) Tu ești spênđuratule, ér ai venit, stai că ți-oi arăta eu ție!

Zoița. Nene Nae, a leșinat Coralia.

Totolean. Leșinat, unde-i, ce-i?

Zoița. Iată-o colea pe scaun după perdea.

Totolean. (zărindu-o) par' că-i mórță, ah nefericitul de mine.

Marcu. (cătră public.) Nu-mi pré pare lucru curat, imi amirósă a primejdie. Dos la față, Marcule. Mě duc la băcan să-mi dea alte bețe, mai incercate. (Ese)

Totolean. (ingrijat.) Décă este să-și dea sufletul, s'o ducem la bărbatu-său. O femeică măritată, cum este și ea, nu se cade, Dómne feresce, să móră in casă la tată-său. (la o parte.) Afurisitul de Toma ar fi in stare să pretinđă ca s'o inmormentez eu, și ar avea cuvânt drăcosul, decă ar muri la mine. (tare) Unde-i bádăranul de vistavoiu, să-mi ajute, ca să ducem a casă pe Coralia.

Zoița. Dar lasă-o să-și viiă in fire?

Totolean. (care a ascultat mereu la respirațiunea Coraliu.) Imi pare și mie că résuflă. Vor fi apucat-o pe semne nisce istericale. Hm, hm, nu-i semn bun, istericalele nu-s bune, când o femeică stă să se divorteze. (Vine spre Zoița.) M'am pătruns și eu că nu-i nici o primejdie la mijloc, s'o lăsăm in pace să va reculege de sine.

Zoița. Alerg după un doctor.

Totolean. Feritu-m'a Dumneđu! Doctor in casă la mine, nu s'a pomenit și nici că se va pomeni vr'o dată, căci đeu n'am parale de prăpădit.

Zoița. Dar doctorul Vlădescu, care a venit anume de la Bucuresci ca să vindece brațul lui Filip, acest doctor de sigur nu va cere nici o plată pentru căutarea Coraliei.

Totolean. Tocmai pe doctorul Vlădescu să-l chiem, asta ar fi ca și când ai đice, ca să pui capra grădinar.

Zoița. Mai bine voiesci dară s'o lași să móră.

Totolean. Ba vai de mine! in casă la mine! Écă m'am hotărit la divorțarea ei, deci póte să vedă și pe drac. Du-te dragă, trimite după doctor.

Zoița. Éță alerg.

SCENA IV.

T o t o l e a n u.

Cred că-mi va lecui pe Coralia. In orî ce cas imî va putea spune, decă i-a venit istericalele din ce am bănuît eu, căci decă nu i-a venit istericalele din ce am bănuît eu, decă nu va fi așa cum cred, pôte că tot nu-mî va scăpa Răducanul. Graba strică tréba, vom vedea și vom face, cum ȃicea și tată-meu, Dumnezeu să-l erte. (Să duce érašî după perdea, apoi reese) și totuși par' că n'ar fi bine nici decum decă am mai zăbovi. Nici nu mai sciu decă-mî stă capul in capelă séu capela in cap, căci după ce mă chinuesc cu fiă-mea, am să reglez și pe Zoîța. Fie-care ȃi de inchisóre a lui Filip mă va costa un napoleon intreg, care va să ȃică trebue să mă grăbesc. Decă n'aș da paralele poliȃiei, nu l'ar mai ține inchis, ér decă i-ar da drumul, mi-ar strica rostul cu Zoîța. ȃeu pare că am róta morî in cap. N'ar fi trebuit s'o las pe Zoîța acum d'aici; mai bun prilej ca să-i vorbesc între patru ochi, când s'a mai găsi? Dar mă intore érašî, Coralia lăsată fără ajutor, ar puteaa să móră in casă la mine, apoi ér mă gândesc, că fie-care ȃi are să mă coste un napoleondor, étă-o.

SCENA V.

Zoîța, Totoleanu.

Zoîța. L'am intălnit pe vistavoiiu Marcu și l'am trimis după stăpănu-séu.

Totolean. Bine. (Pășesce cu multe fasóne). Ean ascultă Zoîță . . . este vreme ca să te hotăresci in sférșit cu tréba de care scîi.

Zoîța. Sunt hotărită.

Totolean. Pe când să facem dară nunta?

Zoîța. Tocmai pe ȃiua in care mă veți petrece la mormânt.

Totolean. Vorbe . . . nisce vorbe góle . . . orî vrei cu tot adinsul ca să perȃi pe Filip.

Zoița. O Dómnne!

Totolean. Imi este fiu și mă dóre inima de sórtea lui, însă cu tóte astea n'am încătrou. Am să-l pîresc, că a voit să te amăgescă pe tine care ești o fetiță nevêrstnică. . . .

Zoița. Și dêu te-ar lăsa inima D-tale de tată ca să-ți pîresci.

Totolean. Da, veți așa, tocmai fiind-că pîra va veni de la tată-sêu i va atrage cea mai aspră pedépsă — ocna părăsită.

Zoița. Vai sfântă născătóre de Dumneđeu nu mă lăsa. Ocna părăsită, asta va să đică mort de viu.

Totolean. Da, veți astă mórte-i pregătesci tu lui Filip!

Zoița. Nu se póte, nu cred că vei face acest mare păcat!

Totolean. Pe viul Dumneđeu mă jur că — . . .

Zoița. Tací, in numele mântuitorului nostru te rog. tací. Nu jura, mai bine-ți promit orí ce vei voi.

Totolean. Imi promiți, ba dêu, așa să-ți ajute D-đeu?

Zoița. Da, așa să-mi ajute Dumneđeu.

SCENA VI.

Precedenții, Marcu.

Marcu. M'a trimis domnul doctor să vă întreb decă póte intra, (s'apucă să cocheteze cu *Zoița*)

Totolean. Să între, să între. Până ce doctorul mă va scăpa de o belea, eu alerg ca să scot pe Filip de la poliție. Eșind mă voi înțelege și cu doctorul. (la o parte) Tot sunt om cu noroc, mi am ajuns ținta, mi-am asigurat lucmaua fără să mă fi costat o para frântă măcar, căci napoleonul ce l'am promis sergenților nu-l voi da și cu atât mai de grabă-l vor slobozi pe Filip. (ese)

Marcu. Hei totonița neichií, nu te mai fasoli atâta, căci cale de o poște miroși a sêrăcie lucie. Ean privesce la mine (trage de mustățile sale mijitóre). Nu-s eu flécău sdravên — sunt de la țéră, ce-i drept și sunt vistavoiú, dar să nu cređi, că voi rămânea așa cât lumea. Adică român de la țéră am

să rămâi în vecii vecilor, căci tata mi-a lăsa o sforicică de moșie, colea pe câmpul cel rănos al Bărăganului. Și decă vei veni cu mine și-mi vei fi nevêstuică, ți-oi face pestelei cusute tot cu fir și cu fluturi.

Zoița. (la o parte) Că dêu mai bine l'ași lua pe el, de cât pe bêtrânul avar.

Marcu. Ce dicită fa, ce-mi borborosesci colea, ean ridică-ți capul și cată-mi în ochi, (vrea s'o prinđă de bărbie)

Zoița. (i șterge o palmă) Nu te obrăznici gugumanule!

Marcu. (tênându-și obrazul) Aolică fa, ba că numai asta nu o voi răbda (se repeșesce la dênsa. Ea se retrage spre ușă, când ajunge în dreptul ei, intră doctorul.)

SCENA VII.

Precedenții, Doctorul.

Doctorul. Ce va să dicită asta.

Marcu. Vai stăpâne!

Zoița. Bine c'a dat Dumnezeu de ai intrat Domnule Doctor. Êtă vistavoiul D-tale s'a obrăznicit cătră mine încât am fost silită să-i șterg o palmă.

Marcu. Apoi de, Domnule doctor, eu i dicită să-mi fiă nevastă și-i făgăduesc că o voi ține ca pe o coconiță, căci am de unde, ea însă mi-a tras o sfântă de palmă încât am văđut cerul cu stelele. Êcă și acum să mai cunosc urmele degetelor ei.

Doctorul. Dragă copiliță nu trebuiai să fi atât de aspră cu bietul Marcu.

Marcu. No veđi așa și domnul doctor dicită că am dreptate. Ah imi vine să-i sucese gâtul șerpôicei.

Zoița. Și pe D-ta Domnule doctor, te înșelă costumul meu. Eu nu sunt țerancă, nici servitoare după cum parî a crede. Sunt fata fostului asociat al Domnului Totolan. Te rog, veđi de lelița Coralia, care stă colea leșinată.

Doctorul. Ertare domnișoră . . . n'am sciut . . . în adevêr credeam . . . unde dicită că este domnișora Coralia?

Marcu. Ba d'eu, domnișoră să fiă ore?

Zoița. Coralia e măritată.

Doctorul. (uimit) Nu se pôte, orî nu vorbescî de fîca Domnului Totoleanu.

Zoița. Tocmai de d'ensa vorbesc. (il ia la o parte) Sciu tot. Coralia ți-a scris când a voit s'o mărite, D-ta nu i-ai răspuns.

Doctorul. Fiind-că nu eram a casă . . .

Zoița. Sciu . . . și de ciudă Coralia a luat de bărbat pe un berar, cu care a măritat-o tată-s'eu.

Doctorul. (rămâne pe gândurî și disperat)

Marcu. (cătră public) M'am dus la băcan și am lăcrămat pentru chibriturî. Afurisitul de grec a ris când i-am spus că bețele nu voiesc să ia foc de și le-am încercat pe tôte și că tôte arseseră mai înainte.

Zoița. Trezesce-te Domnule Doctor — Coralia te iubesc . . . Tată-s'eu umblă s'o divorțeze . . .

Doctorul. S'o divorțeze (erăși recade în reverî)

Marcu. Și n'a voit să-mî dea altă cutie cu bețe de chibriturî, dar i-am făcut-o cât de bună grecului, decă nu va fi cumva tîrtan. Una din două trebue să fiă. I-am dîs că a mîncat din pomana dracului, căcî n'are nicî un fir de pîr în crescetul capului (rîde prostesce).

SCENA VIII.

Precedențîi, Coralia.

Coralia. (de după perdea) Zoița.

Doctorul. Glasul ei.

Zoița. S'a trezit. (merge la perdea) Ți-e mai bine dragă, te scolî?

Coralia. (ese palidă și șovăindă.) Ce a fost, eram ca și mîrtă, mă simțiam transpusă în raiu. (caută împrejur)

Marcu. Să mă bată Dumneșeu decă nu e mai cu vine încocî de cât cealaltă. Dar vîd și eu că asta nicî de cum nu

póte fi de nasul meu. (continuă a arăta prin gesturi un viu interes pentru amëndouë)

Coralia. (a zărit pe Doctor, care stă emoționat. Tre-cându-și mâna peste frunte.) Ce-i asta, visez, îl vëd aieva? Dar unde sunt? Am fost bolnavă. Mi s'au turburat mințile de bólă. Nu știu ce-i cu mine. Sunt măritată, orî sunt fată încă.

Doctorul. Vină-ți în fire Dómnă, voiesc să te caut, sunt medic, decă mă ierți îți voi pipăi pulsul.

Zoița. Este Domnul doctor Vlădescu, amicul lui Filip; Știi că a venit anume să-i vindece brațul.

Coralia. (trezindu-se) Da . . . îmi aduc aminte, (tresărind) o Dómnă, Dómnă!

Doctorul. (fórtă buimăcit) Atacul vë va trece. Vëd însă că prezența mea, în loc de a vë calma, măresce alterațiunea Dv. Vë las, . . . haide Marcele. (es amëndoi)

SCENA IX.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Coralia, Zoița.

Coralia. Cât sunt de nefericită Dumneșeul meu!

Zoița. Tu vorbești de nefericire. Dar eu, ce să ȃic.

Coralia. Tu nu ești legată, nu ești măritată după un bărbat detestat.

Zoița. De care va să te despartă.

Coralia. Să mă despart . . . nici o dată.

Zoița. Ce ȃic . . . mai adinëori vorbeai altfel.

Coralia. Da, mai adinëoria voiam, acum însă nu mai voiesc.

Zoița. Și de ce nu?

Coralia. Fiind-că m'ar disprețui.

Zoița. Cine te-ar disprețui.

Coralia. Cine? — dar — tótă lumea — și mai ales el.

Zoița. Nu crede una ca asta.

Coralia. Dar tu de ce te plângi Zoiță.

Zoița. Filip este arestat.

Coralia. Va scăpa, n'ai grije trebuie să-i dea drumul, căci n'a comis nici o crimă.

Zoița. Da, va scăpa, acuma chiar, însă pe ce preț.

Coralia. Pe nici un preț! (la o parte) Ah de ce a trebuit să vii doctorul tocmai acum, decât mai zăbovia puțin, mă găsia liberă!

Zoița. Ba scăparea fratelui tău se face pe prețul fericirii mele.

Coralia. Nu te înțeleg.

Zoița. (plângând) Am promis lui nenea Nae că-l voi lua de soț.

Coralia. (uimită) Pe tată meu?

Zoița. (tristă) Da!

Coralia. La vârsta să!

Zoița. Așa, la vârsta sa. Ei, ce ții acum! Care e mai nefericită? Eu ori tu (își sterge ochii, de lacrimi).

Coralia. (plânge și ea) Eu Zoiță, eu! Căci tu încă nu ești legată. Până la măritișul tău, câte nu se pot întâmpla . . .

Zoița. Tu însă te poți dvorța, numai să vrei . . .

Coralia. Ș'apoi chiar decât vei fi nenorocită, totă lumea te va compătimi și ori când ai scăpa cu forța séu cu isteția din monstruoasă legătură în care voiesce să te puie, toți te-ar felicita, toți s'ar bucura. Eu însă, decât a-și voi să scap de tirănie, ar țice lumea, că m-am că'cat jurământul dat în fața lui Dumnezeu, pentru a-mi satisface un caprițiu, ori pentru a nu mai fi silită să trăiesc cu bărbatu meu, după ce a sērăcit . . . o Dómne, Dómne. (plânge)

Zoița. Las' să țică lumea ce va voi, numai tu să nu te simți vinovată.

Coralia. (intre suspine) Ah veți tocmai aici este răul, căci mă simț vinovată, da Zoiță iubesc pe alt bărbat și a-și voi să mă despart pentru ca să mă ia el . . . când . . . o Dómne dēnsul trebuie să mă disprețuască tocmai pentru asta. Nu, de la mine să nu pornescă despărțenia, nu, mai bine să mă nădușescă pudra bărbatului meu.

Zoița. Ești prea riguroasă.

Coralia. Ba nu sunt . . . spune chiar tu . . . frumos ar fi să cer divorț acum tocmai când am răvășit pe acela, pe care l'am iubit și pe care totuși l'am lăsat. N'ași trece de o caprițioasă în ochii lui, de o ființă fără caracter, de o femeie schimbăcioasă ca și vremea? Ah, de ce n'am murit mai bine? (plânge cu hohot).

Zoița. Mângâie-te draga mea, mai este o cale de scăpare.

Coralia. Ba nu este nici una. Eu nu mai cred în fericire.

Zoița. Dacă Toma, bărbatu-tău ar cere divorțul.

Coralia. Decă, decă — dar el nu o va face nici odată.

Zoița. Cine scie.

SCENA X.

Totoleanu, Filip, precedentele.

Totolean. Hei, toate-s bune, ecă Filip scăpat, ér tu Coralio în picioare (cătră Z.) Ce faci bibilica mea. D'acum am să pregătesc toate de nunta noastră.

Filip. (se uimesce și privesce când la tată-său, când la Zoița, când la Coralia, cu care șoptește mai pe urmă.)

Zoița. (il intrerupe) Ai avut mult necaz până ai scăpat pe Filip.

Totolean. Aș, nici un pic de necaz. Cu cap să fiă omul, ș'apoi le face toate cu cea mai mare ușurință.

Zoița. (ironică) Ca D-ta!

Totolean. Șerpóică, da ca mine. Scii ce-am făcut de mi-au liberat îndată pe Filip.

Zoița. Nu sciu.

Totolean. Să-ți spui dară eu. Am început să mă tocmesc pentru plată. Ei cereau un napoleon eu însă mă codeam și din vorbă 'n vorbă păzitorii lui Filip s'au infuriat așa de tare încât au alergat și i-au dat drumul în ciuda mea, ha, ha.

Filip. Cât este de vesel tata.

Totolean. Cum să nu fiu. Am să mă 'nsor, tu dăci că-ți simți brațul atât de bine încât poți intra ér în armată, ér pe

Coralia am s'o divorțez și s'o mărit după Răducan. Veți dar că scap de toate grijele.

Coralia. Eu nu mai vroi să mă divorțez.

Totolean. Ce fel, nu mai vrei?

Coralia. Nu.

Totolean. In sfârșit pôte că va fi mai bine așa, numai rogu-te, du-te a casă, ca să fi la bărbatu-tău când îți va veni rău, Dómne feresce.

Coralia. (plângënd) Mă duc, mă duc, (ștergëndu-și ochii, stă in luptă cu sine).

Filip. (la o parie) Nu sciu de cinè să-mi fiă mai mare milă: de dânsă, de Zoita ori de mine.

Totolean. (cătră Filip) Când ai de gând să-ți pui uniforma?

Filip. Peste vr'o săptămână, două, după cum imi va fi și brațul.

Totolean. O săptămână ar mai trece merge, două nu pot aștepta.

Zoita. Așa de grabă-ți este, ca să plece fiul D tale.

Totolean. Fiul nostru bibilico — da, da, așa ai să ȳic d'acum incolo, căci ai să-i fi mamă. Dar să nu-mi uit vorba. Dăcă ți-ai pune uniforma de aȳi intr'o săptămână cel mult, m'aș putea cununa in hainele tale, căci sunt mai curățele de cât ale mele.

Filip. Dar îți sunt pré mari.

Totolean. Nu-i nimic, imi voi resfrânge craci pantalo- nilor și mânecile gherocului. (zărind pe Coralia, care tot plânge intr'un colț și pe Zoita plângënd in alt colț) Hai de, hai de Coralia plécă, să nu-mi leșini éráși aici, ș'apoi étă ai molipsit și pe bibilica mea, căci plânge și ea (să pornesc cu toții să éså).

Filip. (cu ochii spre cer) O Dómne.

(Cortina cade.)

ACTUL III.

SCENA I.

Totoleanu, Tanase.

Totolean. Imi pare bine că te vîd cu minte. La ce-ți foloseau desele reclamațiuni, zestrea Coraliei este sigură la mine, au nu.

Tanase. Ba da dragă socrule, foarte sigură, însă mai bine mi-ar sluji, decă ar fi la mine.

Totolean. Cred și eu, dar asta nu sê pôte. In sfêrșit decă nu-ți place, Răducan o ia bucuros pe Coralia și fără zestre.

Tanase. Ba că nici mort nu i-o las tocmai lui, care cu bereria sa de la Sansusi mi-a făcut atâta stricăciune. — Socrule!

Totolean. Ce mai voiesci.

Tanase. M'am hotărit a face bere din nou.

Totolean. Bine-ai făcut, dar de unde ai banî.

Tanase. Am vîndut fabrica de pudră și de vacs ș'apoi am dat de un om, care imi face credit fiind-că-ți sunt ginere. Scie că ești bogat.

Totolean. Veđi dragul meu, ce folosit ești decă te ai bine cu mine.

Tanase. Sciu și numai pentru asta n'am rupto de tot cu D-ta — am să-ți trimit un boloboc de bere.

Totolean. Un boloboc de bere, ce bine. Vom avea ce bea la nuntă.

Tanase. La care nuntă! Insorî pe Filip?

Totolean. Dar de unde, mă insor eu!

Tanase. D-ta socrule — să pôte! și pe cine iai, pe vr'o vîduvă bogată.

Totolean. Ba nu, pe Zoița.

Tanase. D-ta pe Zoița, ecă-na! și ȕeu nu glumesci? (la o parte) Las' că bolobocul i va strica pofta de insurătcre.

Abia apuc să-l ved în grozele morii cand îl vor prinde sgar-
ceii la inimă.

Totolean. Ce tot spui ginere.

Tanase. Mă socoteam, că ore de ajuns va fi bolobocul
pentru nunta D-tale.

Totolean. Cum să nu, vom fi numai ai casei.

Tanase. Si pe cand ai hotarit cununia?

Totolean. După strigari, peste doue septemani dară.

Tanase. Si pană atunci vrei să rabdi si să nu gusti
din bere.

Totolean. Ba voi bea cate un pahar pe di, dar numai
eu singur, ceilai să-si puiă pofta 'n cui, vor bea mai tardiu,
la nuntă.

Tanase. Vedi asa, bine faci. Decă me vei chema si pe
mine la veselie, mai dau un boloboc.

Totolean. Bine, bine, te voi chema, de ce nu.

Tanase. Asa deu scerule, să tragem un chef aplipisit,
căci cine scie cat vei mai trai si D-ta. Aș vrea să te ved o
dată chefuit, pană să nu mori.

Totolean. Dar ce-mi vorbesci de morte, am să traiesc
mai mult decat voi toi.

Tanase. Las, mai bine cheltuesc eu cu inmormentarea
D-tale de cat să cheltuesci D-ta cu a mea. De ar da D de
să-ti dai sufletul pană n'ai facut nunta.

Totolean. Taci om afurisit.

Tanase. Etă si bolobocul.

SCENA II.

Precedenii, un servitor aduce un boloboc, (mai pe urmă) Doctorul.

Servitorul. Unde să-l pui?

Totolean. (aratând spre dreapta) Aședă-l colea.

Tanase. Ca să-ti fiă tote bine la indemană am dat cep
la boloboc. Decă vrei poi să gusti indată berea.

Servitorul. (a aședat bolobocul si așteptă).

Totolean. Ce mai stă omul.

Tanase. Pe semne aşteptă după vr'un bacşiş, dă-i un pahar de bere.

Servitorul. Eu să beau din berea asta, feritu-m'a Dumneşeu.

Tanase. Apoi decă nu vrei n'am ce face, plécă fétul meu.

Servitor. (ese dând tifle lui Totoleanu).

Tanase. Ce om cu noroc mai eşti socrule, altul n'ar fi scăpat fără de bacşiş. Sciu, că-ţi va ticni paharul ce am să-ţi sloboz acum din boloboc. (ia un pahar şi-l umple cu bere din boloboc)

Totolean. Să beau, să nu beau? Sunt cam flămënd, decă beau imi trece de fóme şi nu mai trebuie să cinăm de séră. (bea)

Tanase. Să-ţi fiă de bine socrule (la o parte) aţine-te scumpete, are să-ţi lucreze numai de cât. (Tare) Mai poftesci încă un pahar, bea şi pe cel iconomisit de la gura hamalului.

Totolean. Este bună berea!

Tanase. Da, e prospătă, mai bea pân nu s'a trezi! (merge la boloboc şi slobode bere, la o parte). Mă mir că i place; leacul de curăţenie ce am pus în bere, trebuie că-i dă un gust sălcu. (aducând paharul plin lui Totolean.) Poftim socrule.

Totolean. (zimbind) Să beau dar eu bacşişul, (golesce paharul cu lăcomie.)

Tanase. Îţi place! nu-i așa?

Totolean. Da, însă vai, m'a apucat o durere de inimă.

Tanase. Nu face nimic, vei fi fost puţin încălđit, ér berea este cu ghiaţă.

Totolean. (schimosindu-să) Mă taie ca cu brice.

Doctorul. (in uşă la o parte) Nu-i lucru curat cu domnul Totoleanu.

Tanase. Ha, ha, de ai muri incaltea.

Totolean. Acum n'am vreme să stau de vorbă cu tine, dar ţi-oi arăta eu ţie. (esc, ţinându-să de pantece).

Doctorul. (din uşă) I-a jucat o festă. Bine că sciu şi

bine că mi-a spus Zoița cum stau lucrurile. Așteptați să vedeți decă nu voi sci să-mi trag jarul la óla mea (pe când apucă Toma spre ușă, Doctorul se retrage iute).

SCENA III.

T a n a s e.

Tanase. Ha, ha, mai beai bere de pomană, tată socrule! și încă dela ginere-tău pe care voiai să-l sictiresci. Te-aș fi cređut mai cu cap, dar géba, lăcomia e mai tare in tine decât orí ce alt simț, (merge de vr'o doué orí in sus și 'n jos apoi ese).

SCENA IV.

M a r c u.

Marcu. Mi-am vėđut fața trecėnd pe lângă iac și vai mult era ócheșă. Decí n'am la ce să mă mir, decă fug fetele de mine. Dar am vėđut pe coconițele cum fac, și sciú că aici am să gălesc ceea ce-mi trebuie mie! Étă colea in aceea cutie este pudră (se duce și luând pudră se umple cu ea pe față turnând cu amėndoué mánile și frecându-se pe obraz, ca și când s'ar spála). Bruha, par'că mi-a dat in ochi, ha! și in gură. Nu face nimic, d'acum sciú că nu-mi va mai đice că-s alb ca o cióră, căci voi fi negru ca zăpada. Én să-mi vėđ fața. (se uită intr'o oglindă). Hei, n'o veđi așa Marcule, ești alb ca zăpada. Să ne mai diregem sprāncenele și genele, ca să fiă mai cu foc, căci acum par'că s'au spălăcit prea tare. Am vėđut pe coconițele din Bucuresci cum fac și asta. Étă aici negrélă destulă (ia o cutie cu vacs și și face sprāncenele și-și dá și sub ochi un cerc, apoi se privesce in oglindă). Ha, Marcule, par'că nu te prinde bine. Lucru naibi, mi-e plină gura de praf, și mi-e sete. Étă colea puțin vin in fundul paharului, să-mi spăl gura cu el, (ia paharul cu berea și-l golesce dintr'o singură sorbitură, apoi lasă paharul iute, urlând). Valeo, valeo, cine-a fi pus bețe de chibrit in apa din acest pahar. Am bėut bețe de chibrit, — m'am otrăvit, valeo cum mă taie — sėracul de mine — lapte, dați-mi lapte.

SCENA V.

Doctorul, apoi Filip, și în urmă Zoîța.

Doctorul. Ce ai pățit Marcule de răcnesci ca un taur.

Marcu. Valeo, a pus cineva bețe de chibrit colea în pahar și a turnat apă peste ele, ér eu le-am bătut sêracul de mine, valeo

Doctorul. Nu urla așa neghibule, dar fața cine ți-a nălbit-o așa.

Marcu. Valeo mor, sunt otrăvit!

Doctorul. (luând paharul și mirosindu-l) D'aici ai bătut,

Marcu. D'acolo sêracul de mine, valeo.

Filip. (intră) Ce s'a întemplat. L'am întâlnit pe tata! fugea ținându-și pântecul . . . ér Marcu răcnesc ca din gura șerpelui . . . ș'apoi uite la el, alb ce este.

Marcu. Am bătut bețe de chibrituri . . .

Doctorul. Cine ți-a dat să bei . . .

Marcu. Nimeni sêracul de mine, am voit să-mi spal gura și vedând paharul colea, paharul de jumătate golit, am crezut că este vin.

Doctorul. E bere miei prostule . . .

Marcu. Dar de bere . . . gustă numai și D-ta o picătură.

Doctorul. Scii că nu-mi place berea

Zoîța. (intră) Ce sunt răcniturile astea. Am vedut pe nenea Nae alergând prin curte și Toma care eșise în urma lui părea că-și ride de el. Ér acest netot, de ce s'a spoit și de ce urlă.

Doctorul. Domnul Totolean va fi bătut și el din astă bere.

Filip. Pe care i-a trimis-o cumnatu-meu?

Doctorul. Da pare că Domnul Toma i-a trimis berea, (la o parte) Să începem a trage jarul la óla noastră. (luând o foită din carnet pe care aruncă vr'o câte-va rânduri, către Marcu) Date drept la domnul Toma și rógă-l să poftescă îndată aici, ér d'acolo mergi la spițerie, cere ce am scris aici și-ți vor da prafuri din care să înghiți unul ca să scapi de mörte, ér pe celelalte să le aduci aici.

Marcu. N'aş putea să merg mai întâiū la spiţerie!

Doctorul. Dar e alătura cu casele D-lui Toma, până-ţi face spiţerul prafurile poţi să-l chemi, plăcă.

Marcu. Mă duc, scracul de mine, valeo. (ese)

SCENA VI.

Precedenţii fără Marcu.

Filip. Explică-ne doctore.

Marcu. Spune domnule doctor, ce pôte fi asta?

Doctorul. Este spre binele nostru ce este, adică decă voi şci să ne folosim de prilej.

Zoiţa. Nu înţeleg.

Filip. Nicî eu.

Doctorul. (luându-i pe amândouî la o parte) Domnul Toma, nu şci din care indemn, a trimis Domnului Nae Totoleanu un boloboc cu bere, ér în acéstă bere a pus un leac, care este fórte neplăcut, ba pôte deveni chiar periculos. Domnul Nae a bėut din bere, aşa trebuie să presupunem cel puţin, căci l'aţi vėdut alergând . . . a bėut şi Marcu, căci l'aţi auđit urlând . . . Du-te Filipe trimite-mî încóce pe tatăl D-tale, ş'apoi alergă să-mî aducî din spiţerie ce-ţi voi scrie aici (scrie pe o foiţă din carnetul său şi o dă lui Filip, care ese.)

SCENA VII.

Zoiţa, Doctorul.

Zoiţa. Ah Domnule Doctor de ai şci cât sunt de speriată!

Doctorul. Liniştesce-te Domnişoră, nu este nicî un rău, tocmai din contră, mă voi profita de acest prilej, pentru a întóree lucrurile în folosul Dv. — şi pôte în al meu chiar.

Zoiţa. Cu tótă increderea ce am în dibăcia D-tale, nu-mî vine să mă aştep la nicî un bine.

Doctorul. Il aud pe Domnul Nae, te rog să mă laşi singur cu el: ăi un Dómne ajută Domnişoră. Cum se va întóree Filip, ăi-l voi trimite ca să-ţi ţie de urât şi ca să-l preparî şi pe dēnsul la fericirea întruniri Dv. care vė aştéptă.

Zoița. Ah, Domnule Doctor, nu glumi cu asemenea lucruri.

Doctorul. Du-te coconiță dragă și ȃi un Dómnne ajută.

Zoița. (eșind) Dómnne ajută.

SCENA VIII.

Totoleanu, Doctorul.

Totolean. (țênându-să de pântece) La ce s'ajute Dumneșeu bibi — ba ȃșu nici că mai am poftă a o giugiuli — afurisita de bere.

Doctorul. Bine ai fi făcut decât n'ai fi bėut din ea Domnule Totolene.

Totolean. (speriat) Așa . . . de ce . . . nu mă ingrozi Domnule Doctor . . . dar bine ȃicī . . . nu țī-ai face milă de mine . . .

Doctorul. Eu milă de D-ta și pentru ce? fiind-că nu vrei să-mī dai fata Cluj / Central University Library Cluj

Totolean. Fata mea e măritată, dar decât vrei să porți cheltuelile divorțului și decât nu-mī ceri nici o zestre poți s'o iai in numele lui Dumneșeu — ajută-mī însă.

Doctorul. Să-ți ajut. Ce fel de bere ai beut?

Totolean. Eau din bolobocul acela ce mi l'a trimis ginere-meu — colea in pahar a mai rămas . . .

Doctorul. Vai de mine, ai bėut din berea in care sė vede trėba că din nebăgare de sėmă, sėu póte și din rėutate . . .

Totolean. (svėrcolindu-sė) Ce spui dragă, scumpe Doctore de nebăgare de sėmă . . . de rėutate . . . vai cum mă taie.

Doctorul. ȃic că a pus cine-va in bere nisce bețe de chibrit . . .

Totolean. Bețe de chibrit . . . fosfor . . . sunt otrăvit . . . vai de mine . . . ce foc imī mistue mașele.

Doctorul. Da, și vistavoiful meu, care a bėut restul din pahar este in primejdie de mórte.

Totolean. A indrăznit să bea din berea mea.

Doctorul. Ce, dór' itī pare rėu . . .

Totolean. Adică, decă . . .

Doctorul. Și Marcu al meu strigă ca din gura șerpelci, văetându-se că ar fi bēut bețe de chibrituri.

Totolean. Of, vai de mine, am să mor.

SCENA IX.

Filip, Precedenții.

Doctorul. (arătând spre Filip) Ba n'ai să mori, căci étă voi trimite pe fratele Filip la spițerie să-ți aducă

Filip. Dar.

Doctorul. (cătră el la o parte) Adă incóce și tacă. Zoita te așteptă, du-te de vē pregătiți de nuntă.

Filip. (uimit dă un plic Doctorului, apoi ese).

Totolean. (care intru aceea a ocolit odaia ținându-se mereu la pantece) L'ai trimis Domnule Doctor și i-ai spus să vină ca vēntul și ca gândul.

Doctorul. L'am trimis, dar de întors se va întorce când va putea, căci praful ce are să-ți aducă și care te va mântui este greu de preparat.

Totolean. Așa dară pot să și mor până ce se va întorce.

Doctorul. Tot ce se pôte, cred însă că ne vom înțelege noi amândouă.

Totolean. Valeo — ce tăiături Să ne înțelegem, nu sciu ce spui.

Doctorul. Este vorba că am un praf gata in buzunar, însă păcatele m'au pus de am gustat și eu din bere și-mi trebuie mie praful; decă însă vei face ce-ți voi dice eu, împărțim praful și astfel amândouă putem aștepta fără nici o frică până va veni Filip cu cele lalte de la spițerie.

Nae. Adă D-le Doctor, că ți-oi face oră ce-mă vei cere.

SCENA X.

Tanase, Coralia, Precedenții.

Tanase și Coralia. De ce ne-ați chemat?

Doctorul. Ați auđit făgăduința ce mi-a dat Domnul Nae in momentul când ați intrat.

Tanase. L'am auđit dicând, că va face orî-ce vei cere.

Doctorul. Eu însă cer ca să se lase de gîndul de in-surătoare și să binecuvînteze căsătoria lui Filip cu d-șóra Zoîța.

Totolean. Valeo — ce spui — valeo cum mă taiă — (repeđindu-se spre Tanase) ce mi-ai făcut hoțule, m'ai otrăvit ! ?

Tanase. (zimbind). Eu ? feritu-m'a Dumnezeu !

Doctorul. Lasă gluma Domnule (cătră Coralia) Dómnă, vă așteptă Domnișóra Zoîța și cu Filip in odaia d'alăturea, are să vă spuie lucruri fôrte interesante.

Coralia. (bui măcită) Mă duc. (ese)

SCENA XI.

Precedenții fără Coralia.

Doctorul. (cătră Toma) Domnule, D-ta te ai jucat cu mórtea, étă Domnul Totoleanu este aprópe să cadă victima nesocotínței, ca să nu ție, a crimei D-tale.

Toma. Domnule.

Doctorul. Da Domnule, ai indrăsnit a pune o ingredientă vătămătoare in berea ce ai dat socrului D-tale.

Totolean. Valeo, mor ! Dă-mi Doctore prăfșorul.

Toma. (speriat) Ba ție, este pericol la mijloc.

Doctorul. E vorbă de mórte și viață. Servitorul meu este amenințat, căci a bėut și el, l'am trimis la spițerie, dar și eu am bėut. De mine nu-mi pasă, căci decă nu-mi voi ajunge scopul, prefer să mor.

Tanase. Sciu care ție-este scopul, vrei să mă despartí de soția mea, ca să te căsătorești cu dēnsa.

Totolean. Grăbește-te pentru D-ție Doctore, că nu mai pot !

Doctorul. Puțină răbdare ! Nicí nu mi-ai promis că vei binecuvēnta căsătoria fiului D-tale cu Domnișóra Zoîța.

Totolean. Valeo — nu pot. —

Doctorul. Decă nu poți și nu póte nicí Domnul Tanase să se despartă de Coralia, vom muri ; Filip in tot casul íși ajunge scopul, ér Domnul Tanase va scăpa de gróza mea,

pentru a merge inaintea curții cu jurați, care de sigur că nu va lăsa nepedepsită mórtea a doi ómenii.

Tanase. Las că știu ce este in bere și nu mă sperii nici decum.

Doctorul. Décă ești așa de sigur, bea și D-ta.

Tanase. Ecă că beau (ia paharul il umple la boloboc și bea) Hei acum ce mai ții Domnule Doctor.

Doctorul. Ce să ție decât că am câștigat. Domnul Totolean móre, Filip il va moșteni și se va căsători cu Zoia, ér cât despre Dómna Coralia, și dënsa va deveni vëduvã.

Tanase. Ba ea nu va rămânea vëduvã, ceea ce am pus in bere nu omórá pe nimeni.

Doctorul. Dar eu Domnule, eu am pus ceva in ea.

Tanase. D-ta? Nu-i drept!

Doctorul. In fine crede ce vei voi, eu vë las ca să muriți liniștiți.

Totolean. Ba nu dragă, scumpule Domnule Doctore — valeo ce tăiături — etã-ți făgăduesc tot ce vrei — Filip s'ó ia pe Zoia — dérã cât voi trái eu, să nu-mi cérã dare de semã — dá dragă Doctore, dá prãșorul.

Doctorul. Décã voiesc s'ó scot la cale trebue să-mi asigur mai întâiu eu viața (scóte un plic și se face că inghite din praf)

Totolean. (pe dindărapt il lovesce de scapã plicul, din care se imprăștie praful pe jos, apoi se aruncã pe brânci void ca să lingã praful.)

Doctorul. Dar ce faci, nu veți că praful s'a amestecat cu berea care a picurat din pahar când a beut Domnul Tanase. Noroc că mai am un praf in buzunar.

Tanase. Imi pare că joci o comedie cu noi Domnule Doctor (se svêrcolesce) dar valeo, mă taie și pe mine. Fiã orí cum ar fi, dá-mi din praf și-ți voi face pe plac.

Doctorul. Colea este hârtie și cernelã, scrie cătrã soția D-tale douë rânduri prin care i areți, că ești decis a cere divorț, ș'apoi lasã condeiul Domnului Totoleanu, ca să-și dea in scris și D-sa binecuvântarea la căsătoria fiului sêu.

Totolean. Adă prăfşorul, Domnule Doctor.

Doctorul. Mai întâiü dä-mï revaşul.

Totolean. (së repede la Tanase, care sub contorsiuni s'a apucat de scris) Condeiu! tîlharule.

Tanase. Aşteptă, am să-mï pui numai subsemnătura.

Totolean. Adă hoţule (së nasce o încăierătură comică)

Doctorul. Domnule Nae, lasă-l să-şi puiă subscrierea, căci decă mai prelungesci tréba va fi pré târziu pentru D-ta.

Totoleanu. (resignat) Étä-l las.

Tanase. (Subscrie şi dä condeiu! lui Totoleanu, care apucă condeiu! şi scrie cu multe schimosituri.)

SCENA XII.

Marcu, Precedenţii.

Doctorul. Étä şi Marcu, adusu-ai prafuri?

Marcu. Da poftim, dar in adevër, praful acesta par'că mï-a luat durerile cu mâna.

Tanase (la o parte) Së vede tréba că-i adevërat ce spune doctorul. Acest tälălău e prea prost decât să nu fiä sincer in acest moment (dând biletul ce l'a scris). Poftim Domnule Doctor, şi dä-mï din praf, căci nu mai pot nici eu.

Totolean. (grăbit) Ba întâiü să-mï dai mie, scrie D-ta, căci eu nu mai sunt in stare a face nimic, decât mult să subscriu — valeo —

Tanase. Fă mai iute Domnule doctor — valeo.

Doctorul. (s'a apucat să scrie).

Marcu. Nu-i aşa că dóre afurisitele beţe de chibrit.

Doctorul. (a terminat).

Totolean. (a subscris).

Doctorul. (le dä prafurile, pe care amëndoui le inghite cu läcomie). Dute poftesce aici pe Domnul Filip şi pe coco-niţele, care sunt alătura.

SCENA XIII.

Precedenții, Filip, Coralia, Zoia. Nuntași.

Totolean. In adevăr par'că mi-au luat durerile cu mâna, nu mă mai taie, de sciam nu-ți iscăleam.

Tanase. Nici eu, prea ne-am pripit, mai bine mergeam la spițerie și căpătam acolo pentru vr'o doi gologani, ceea ce am plătit atât de scump.

Doctorul. Bine că v'a venit mintea mai pe urmă. (cătră Filip, Coralia și Zoia care intră) poștiți, căci am să vă spun veste bună. (cătră Filip) Domnul Nae m'a însărcinat a-ți preda acest revaș. (i-l dă)

Filip. (după ce a cetit revașul) Ce ved, se pôte — Zoia, tata ne dă binecuvântarea sa.

Zoia. O Dumneșule, îți mulțămesc!

Doctorul. (cătră Coralia) Ți D-tale am să-ți dau acest bilet din partea Domnului Toma.

Coralia. (cetind) Liberă — ah liberă!

Doctorul. Ești mulțămită Dómnă.

Coralia. Da — mai mult încă — sunt fericită.

Doctorul. Și-mi permiți să fiu și eu fericit.

Coralia. (i intinde mâna)

Zoia. Dar vistavoiful D-tale, ce are, cum i este fața.

Marcu. D'apoi am voit să fiu și eu mai bălăior, însă afurisitele bețe de chibrituri, ș'apoi pe stradă, nu sciu ce avea lumea cu mine, alerga să mă vedă ca pe ha minune. Așa s'a luat in urma mea încât, vedeți colea, a oprit in drum un alaiu de nuntă cu mire cu mirésă și cu lăutară cu tot.

Doctorul. Ți-le să vină in sus. Ved că e o părechie din popor, voi să-i fac o zestre. (Marcu ese)

Totolean. Numai de zestre să nu aud.

Tanase. Nici eu de nuntă.

Filip. Nici eu nu intreb de zestre, dar cu atât mai mult de nuntă! oră ce Ți Zoia?

Doctorul. Eu plec la Bucuresei. Dorul meu însă va fi mereu aici. Duc cu mine speranța, că voiă putea reveni.

Coralia, Dar să aduci și pe Marcu.

Doctorul. La nuntă? (*Coralia* îl amenință cu degetul).

Doctorul. (cătră nuntași) Nu mî-o luați în nume de rău, decă vă rog să jucăm împreună aici hora miresei. Domnul Totoleanu m'a însărcinat să vă ofer din partea D-sale o miiă de lei.

Toți mirați. Domnul Totoleanu!

Totolean. Eu?

Toți (afară de Marcu se prind in horă.)

Marcu. Să mă bată Dumneșeu decă nu-mi pare că am rămas de risul lumii.

Coralia. (intrecută) Să trăiească vistavoiiul Marcu.

Toți. Să trăiească.

(Pe cînd se pornesce hora, cortina cade).